

II. fejezet

***Az Isten népe
megítélésével kapcsolatban
felmerülő kérdések***

A TÉMA JOGOSULTSÁGA

Ezeknek a kérdéseknek a vizsgálatára azért van szükség, mert a Reformmozgalom az Adventista Egyházból való kiválását, és a történelmi, sőt a próféciai létjogosultságát is arra alapozza, hogy az Adventista Egyházat elvetette magától Isten. Ebből következően a Reformmozgalom az, aki Istentől elhívott jogutódja az Adventista Egyháznak, mint Isten népe.

A következőkben szeretném megvizsgálni a Biblia és a Bizonyosságtételek fényében, hogy ez a mindannyiunkat nagyon komolyan érintő állítás mennyire reális, mennyire állja ki az Ige próbáját. Isten ugyanis azt tanácsolja nekünk Pál apostolon keresztül, hogy **„mindent megpróbáljatok; ami jó, azt megtartsátok! Mindentől, ami gonosznak látszik, őrizkedjetek.”** (1Thess. 5,21-22.)

Az Igének ezt a tanácsát követve fogjuk sorban megvizsgálni mindazokat a pontokat, amelyek a két közösség közötti vitákban felmerülnek. Azzal a szándékkal és reménnyel szeretném a Szentírás próbája alá vetni ezeket a kérdéseket, hogy miközben ezt teszem, talán segítséget adhatok mindkét oldalon azoknak a testvéreimnek, akiknek lelkiismereti kérdést jelentenek ezek a vitatott pontok, és készek nyitott szívvel időt és figyelmet szentelni ezeknek az aktuális kérdéseknek az átgondolására.

Mielőtt újra bele mélyednénk az Egyházunkat érintő történelmi események forgatagába, hogy azt az Ige fényében vizsgáljuk, szeretném röviden felvázolni a Reformmozgalom álláspontját a Hetednapi Adventista Egyház múltjára és jelenére vonatkozóan. Azokért a testvérekért kívánom ezt tenni, akiknek még nem volt lehetőségük megismerni a két közösség között feszülő vádak, amelyek tulajdonképpen véglegessé tették a Reformmozgalom elszakadását az Adventista Egyháztól. Mivel én is sokáig bibliamunkás voltam a Reformmozgalomban, majd

később pedig felszentelt prédikátor, ezért adott a lehetősége annak, hogy hitelesnek tekinthető módon fogalmazzam meg a Reformmozgalom álláspontját az Adventista Egyházzal kapcsolatban.

A Reformmozgalom álláspontja

1. A Hetednapos Adventista Egyház, mint világszéles szervezet 1914-ben, az első világháború alkalmával feladta a korábban kialakított „nemharcoló” álláspontját, valamint a szombathoz, mint Isten törvényéhez való hűségét, és így Istenhez való viszonyulásában egy erkölcsi bukás következett be.
2. Az Egyház vezetői, az egész népet magukkal rántva az igazság árulóivá lettek, és így betöltötték azt a mértéket, amit az isteni kegyelem és türelem gyakorolt felettük. Az Istentől való elfordulás által pedig Babilon leányává lettek. Ennek következményeként, az Egyház gyertyatartójának kimoszdítása, és a Krisztus szájából való kivettetésé teljesedett be rajtuk.
3. Ez az esemény – hűtlenség és bukás – természetes következménye volt az isteni világosság visszautasításának, ami 1888-ban ragyogott fel a minneápolisi konferencián, ahol a vezetők többsége negatív álláspontra helyezkedett. A vezetők nemcsak a maguk részére utasították vissza a kapott világosságot, hanem útjába álltak az üzenet terjedésének is, míg végül az egész üzenet az irattárba került. Csak kevesen voltak, akik örömmel fogadták az új világosságot. Ezeknek a keveseknek a természetes utódai azok, akik 1914-ben hűségesek maradtak az elvekhez, akikből később a Reformmozgalom úttörői lettek.